

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou, v právní věci žalobce: **A. G.**, právně zastoupeného Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2015, č. j. CPR-16714-2/ČJ-2014-930310-V231,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2015, č. j. CPR-16714-2/ČJ-2014-930310-V231 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort

(dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 9. 2014, č. j. KRPB-69678-25/ČJ-2014-060022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu šesti měsíců. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce dle učiněných zjištění pobýval na území ČR ode dne 23. 11. 2013 do 17. 3. 2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a bez platného oprávnění k pobytu.

II. Obsah žaloby

V žalobě ze dne 9. 2. 2015 žalobce předně uvedl, že se správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně nevypořádaly s případným zásahem správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v rámci správního řízení opakovaně poukazoval na skutečnost, že na území ČR žije již více než deset let, přičemž v ČR bydlí i jeho otec a přátelé z arménské komunity, kteří jej finančně i lidsky podporují. Žalobce není v důsledku svého onemocnění schopen pracovat a v nemá dostatečné zázemí, neboť veškeré kulturní a sociální vazby v tomto státě již byly přetrhány.

Žalobce připustil, že na území žije jeho matka, tato se však není schopna, na rozdíl od otce žijícího v ČR, o žalobce starat. Současně je pravdou, že v minulosti měl žalobce v jiné vazby, avšak ty již nedosahují takové intenzity. V ČR je žalobce naopak podporován nejen svým otcem panem K. G., který jej vyživuje, ale i přáteli z arménské komunity.

Žalobce dále poukázal na svůj nepříznivý zdravotní stav, který je zjevný již na první pohled – žalobce je podvyživený, působí výrazně starším dojmem, kvůli onemocnění páteře chodí v předklonu. Vzhledem k tomu, že lékařské zprávy prokazující jeho zdravotní stav předložil žalobce Ministerstvu vnitra ČR v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, navrhuje, aby si je krajský soud od tohoto správního orgánu vyžádal.

Žalobce shrnul, že jak napadené rozhodnutí, tak jemu přecházející prvostupňové rozhodnutí, považuje za nezákonné, protože navrhl jejich zrušení a vrácení věci k projednání prvostupňovému správnímu orgánu.

III. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření ze dne 26. 2. 2015 k projednávané žalobě žalovaná uvedla, že totožné námitky žalobce uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Z tohoto důvodu žalovaná v plném rozsahu odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se se všemi námitkami vypořádala. Žalovaná byla přesvědčena, že její rozhodnutí je věcně správné a zákonné, a navrhla tedy, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ze správního spisu vyplývají následující relevantní skutečnosti:

Žalobce byl dne 17. 3. 2014 v 9.30 hodin kontrolován hlídkou Odboru cizinecké policie, během čehož bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem ani oprávněním, na základě něhož by mohl pobývat na území ČR. Z tohoto důvodu bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Prvostupňový správní orgán shromáždil ve věci podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí, včetně závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce. Následně bylo dne 16. 9. 2014 vydáno prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění, proti němuž žalobce brojil včasným odvoláním obsahujícím v zásadě totožné námitky, jako projednávaná žaloba.

V napadeném rozhodnutí žalovaná shledala odvolací námitky nedůvodnými. Žalovaná především uvedla, že žalobce nemá na území ČR vazby takové intenzity, že by mohlo být vyhoštěním na dobu šesti měsíců zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Z protokolu o vyjádření žalobce pořízeného v průběhu správního řízení vyplývá, že v stále žije jeho matka, s níž je žalobce pravidelně v kontaktu. Současně poukázala žalovaná na skutečnost, že žalobce se v narodil a žil zde do svých 25 let, a lze proto předpokládat, že si zde vytvořil hluboké kulturní a sociální vazby, na které může i po deseti letech navázat. To platí tím spíše, že i v ČR se žalobce stále pohyboval v arménské komunitě.

Pokud se jedná o zdravotní stav žalobce, ztotožnila se žalovaná s prvostupňovým správním orgánem v tom směru, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by byl tento stav vážný. Za relevantní žalovaná nepovažovala tvrzení žalobce, že jeho zdravotní komplikace se objevily až v průběhu pobytu na území ČR. V neposlední řadě žalovaná neshledala za důvodné ani výhrady žalobce vůči skutečnosti, že jeho zdravotní stav byl prvostupňovým správním orgánem hodnocen laicky, aniž by byl ve věci pořízen znalecký posudek. Žalovaná dospěla k závěru, že prvostupňový správní orgán opatřil dostatečné množství podkladů, na jejichž základě bylo možné zjistit skutečný stav věci. Skutkové okolnosti prvostupňový správní orgán náležitě vyhodnotil, přičemž důsledně posoudil i význam žalobcem předkládané lékařské zprávy ze dne 14. 4. 2014. Z této zprávy jednoznačně vyplývá, že stav žalobce není nikterak vážný, nebyla mu nařízena hospitalizace ani domácí či rehabilitační ošetřování. Současně mu nebyla ani navržena žádná speciální léčba, která by byla dostupná pouze na území členských států EU. V neposlední řadě se žalobce po celou dobu správního řízení osobně dostavoval k prvostupňovému správnímu orgánu, a to bez cizí pomoci. Za těchto okolností nebylo vyhotovení znaleckého posudku ohledně zdravotního stavu žalobce nezbytným.

V. Řízení před správním soudem

Ve věci proběhlo soudní jednání dne 30. 3. 2017 před Krajským soudem v Brně, na které se dostavil žalobce, jeho právní zástupkyně. Žalovaná se písemně omluvila dne 7. 2. 2017, odkázala na písemné stanovisko ze dne 26. 2. 2015 a souhlasila, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Z vyjádření žalobce i jeho právní zástupkyně bylo zjištěno, že žalobce pobývá v ČR od r. 2004, finančně je závislý na svém otci a arménských přátelích, jimž občas brigádnicky pracovně pomáhá. Má zdravotní potíže – vertebrogenní onemocnění, popsal

poskytovanou zdravotní péči, užívá léky a dochází na masáže. Dále uvedl, že v žije jeho matka, s níž je v kontaktu prostřednictvím webové aplikace SKYPE. Tato nepracuje, je podporována synem, žalobcovým bratrem.

Soud provedl důkaz připojenými přílohami tj. lékařskými zprávami MUDr. J. B., privátní neurologická ambulance ze dne 2. 1. 2015, MUDr. R. D., ortopedická ambulance ze dne 23. 2. 2015 a 3. 3. 2015, ostatními lékařskými zprávami, které byly staršího data (r. 2010 -2013).

Dále provedl důkaz rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2016, č. j. 56 Az 7/2015-34, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 27. 4. 2015, č. j. OAM-541/ZA-ZA14-ZA14-2014. Citovaným rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb, o azylu, ve znění pozdějších předpisů. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dne 17. 8. 2016, č. j. 7 Azs 103/2016-24, tuto odmítl pro nepřijatelnost.

VI. Právní posouzení

Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“) a jedná se rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s.ř.s.

Krajský soud vycházel při posouzení věci ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, doplněného výsledky dokazování provedeného při jednání konaném dne 30. 3. 2017. V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na dobu tří let, pobývá-li cizinec na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V posuzovaném případě nemá krajský soud pochyb o tom, že skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, neboť žalobce prokazatelně pobýval na území ČR, aniž by disponoval potřebným vízem či jiným oprávněním k pobytu. Tuto skutečnost ostatně nerozporuje ani žalobce, který však nesprávnost napadeného rozhodnutí (jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí) spatřuje v tom, že správním vyhoštěním bude dle jeho názoru nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život.

V této souvislosti krajský soud poukazuje na skutečnost, že povinnost uložit cizinci za naplnění zákonem stanovených podmínek správní vyhoštění je zákonem o pobytu cizinců určitým způsobem korigována, a to konkrétně v ust. § 119a odst. 2 citovaného zákona, podle něhož „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Předmětné zákonné ustanovení je do značné míry reflexí čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod (dále též „Úmluva“), který garantuje právo na soukromý a rodinný život, přičemž stanoví, že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

Takto vyznívá i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, který již konstantně judikuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014-54, dostupné na www.nssoud.cz), že dostává-li se nucené vycestování cizince z ČR do střetu s právem na respektování rodinného či soukromého života, je nutné vycházet především z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Nutno zdůraznit, že právo na respektování rodinného a soukromého života není absolutní a je zde dán prostor pro vyvažování mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho rodinného (soukromého) života a protichůdného zájmu státu na dodržování jeho právních předpisů, potažmo na ochraně jeho veřejného pořádku. Při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného (soukromého) života žalobce je pak dle shora citovaných rozsudků ESLP třeba ve vzájemné souvislosti zohlednit zejména tato základní kritéria: 1) rozsah, v němž by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délka pobytu cizince na území státu, z něhož má být vyhoštěn, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existence případných překážek rodinnému či soukromému životu žalobce v jeho zemi původu (např. nemožnost rodinného příslušníka vycestovat s cizincem), 5) „imigrační historie“ cizince (zda již porušoval pravidla cizineckého práva i v minulosti), 6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem.

Optikou zde vyjmenovaných kritérií krajský soud dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění na dobu šesti měsíců nelze v případě žalobce vnímat jako nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Ačkoliv žalobce na území ČR pobývá dlouhodobě, nevytvořil si žádné silné vazby na zdejší prostředí. I z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení i řízení soudního (viz protokol ze dne 17. 3. 2014, ve spise založený na č. l. 39–43) vyplývá, že se pohybuje zejména v arménské komunitě a zásah do rodinného a soukromého života spatřuje toliko ve vztahu ke svému otci a dalším členům arménské komunity, kteří mu vypomáhají. Přerušení, či spíše omezení vazeb na tyto osoby po dobu šesti měsíců, na niž bylo vyhoštění stanoveno, však krajský soud nepovažuje za nepřiměřené. Žalobce je dospělou svéprávnou osobou a vazby na jeho otce, případně přátele na území ČR proto nelze samy o sobě považovat za překážku pro uložení správního vyhoštění. Srovnatelné vazby má žalobce ostatně i na území své vlasti, kde žije jeho matka, s níž je žalobce rovněž v pravidelném kontaktu. Nutno zdůraznit, že správní vyhoštění již ze své podstaty vždy představuje určitý zásah do rodinného či minimálně soukromého života. Jak již bylo ovšem uvedeno, tento zásah je v zásadě přípustný, není-li natolik intenzivní, aby převážil nad zájmem státu na vyhoštění osoby (cizince), která pobývá v ČR neoprávněně a soustavně tak porušuje právní předpisy upravující podmínky pobytu cizinců na území ČR.

Za nejzásadnější důvod, který dle názoru žalobce brání uložení správního vyhoštění, označil žalobce svůj nepříznivý zdravotní stav. Krajský soud tuto okolnost vážil i s přihlédnutím k ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které zakotvuje povinnost

správního orgánu dbát rovněž na přiměřenost přijatého opatření. V této souvislosti je správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí povinen zohlednit zejména „závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

Krajský soud tedy souhlasí s žalobcem do té míry, že jeho zdravotní stav je bezesporu okolností, která by měla být v řízení o správním vyhoštění zohledněna. Takto se však v daném případě stalo, přičemž správní orgány neshledaly, že by byl zdravotní stav žalobce natolik závažný, aby představoval překážku pro vyhoštění. S tímto závěrem se plně ztotožňuje i krajský soud. Uvedený argument prezentoval žalobce i v azylovém řízení. Zdejší soud v odůvodnění rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 56 Az 7/2015-34 dospěl k závěru, že správní úvaha žalovaného týkající se zdravotního stavu žalobce nevykazuje žádné pochybení, přičemž vycházel z předložených lékařských zpráv, opatřil si informace o zdravotní péči v zemi původu žalobce. Z žalobcem předložených lékařských zpráv bylo zjevné, že před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 10. 2014 téměř rok nebyl vyšetřen lékařem. Žalovaný se zabýval i otázkou případného financování zdravotní péče žalobce, neboť žalobce uvedl, že by ve své vlasti neměl peníze na léčbu. Na základě informací o zemi původu uvedl, že v existují přímé platby u lékaře, z velké části se však jedná o platby neformální. Citoval ze zprávy, informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM 2820-2013 ze dne 26. 3. 2013, která se zabývá dostupností revmatologické a ortopedické péče. Ze zprávy vyplývá, že tato je dostupná především v, kde žil a žije doposud i jeho matka. Nelze přehlédnout i fakt, že v ČR není jmenovaný zdravotně pojištěn, takže je samoplátcem veškerých lékařských a léčebných úkonů. Byť je zřejmo, že má skutečně nemalé zdravotní potíže, sice (silné bolesti zad), tyto však nejsou takového charakteru, že by byl žalobce v jejich důsledku zcela odkázán na pomoc jiných osob, nejedná se u něho o stav ohrožující život. Žalobce je pohyblivý (byť s obtížemi a jistými omezeními), nebyla mu doporučena hospitalizace ani žádný lékařský zákrok či speciální léčba. I v průběhu správního řízení byl žalobce schopen se správními orgány osobně jednat a dostavovat se k nim. Zdravotní omezení žalobce se tak odráží zejména v tom, že si není schopen vlastní prací zajistit finanční prostředky na obživu. Tato skutečnost však není takového charakteru, aby bránila uložení vyhoštění, a to navíc na tak krátkou dobu, jako je tomu v případě žalobce (šest měsíců). Krajský soud nepovažuje za nezbytné zkoumat, zda se žalobce obrátí s žádostí o finanční podporu na svoji matku, s níž je i v současné době v pravidelném kontaktu, či na jinou osobu, nebo zda bude svoji situaci řešit jiným způsobem. Případný pokles životní úrovně žalobce v důsledku návratu do není nepochybně důvodem, pro který by mělo být od správního vyhoštění upuštěno. Žalobce přicestoval na území ČR na pracovní vízum, v současnosti však již není jeho držitelem (a není ostatně ani schopen pracovní činnost vykonávat) a nedisponuje ani jiným oprávněním k pobytu. Žalobce tedy pobývá na území ČR nelegálně a uložení správního vyhoštění je logickým vyústěním žalobcova protiprávního jednání. V průběhu správního řízení přitom bylo vyžádáno i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, z jehož obsahu je patrné, že vycestování žalobce je možné. Současně nebylo ani zjištěno, že by vyhoštění znamenalo zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť vyjma otce a některých přátel z arménské komunity nemá žalobce na území ČR žádné intenzivnější vazby. Vycestování žalobce objektivně nebrání ani zdravotní stav žalobce, který není natolik vážný. Situace žalobce charakterizovaná zdravotními obtížemi, z nichž rezultuje nemožnost zajistit si vlastní prací finanční prostředky na obživu, zůstává nezměněná jak na území ČR, tak v žalobcově vlasti. Přitom je pouze na žalobci, jak

bude tuto svoji situaci řešit. Nelze se však domnívat, že by jeho nepříznivá finanční situace představovala překážku bránící uložení správního vyhoštění.

VII. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené považuje krajský soud napadené rozhodnutí za zcela věcně správné a zákonné a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl v řízení úspěšný (výrok II). Úspěšné žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová